

Aldersrente hævdede ganske bestemt, at det ikke kunde overlades til de kommunale Raad at skønne over, hvad der var nødvendigt udover det, som var bestemt i Aldersrenteloven, det maatte overlades til de kommunale Hjælpekasser. Hvis der var nogle af de gamle fra 60 til 65 Aar, der ikke kunde undvære en Understøttelse, maatte Hjælpekasserne tage Affære, og hvis de fastsatte Takster ikke var tilstrækkelige, blev det Hjælpekassernes Sag at skønne over, hvor meget de vedkommende skulde have derudover. Vi fra vor Side gjorde gældende, ogsaa i Udvalget, at dette var urigtigt; hvis der skulde skønnes i dette Tilfælde, skulde det være Kommunalbestyrelserne og ikke Hjælpekasserne, der skønnede. Naar jeg har nævnt Aldersrenteloven, ved jeg meget vel, at den har ikke nogen Indflydelse paa disse Tal; jeg har kun nævnt den som Eksempel paa, at det var den Tankegang, som jeg har omtalt, der i Øjeblikket raader. Naar vi vedtager Love af den Karakter, er det rigtigt, at Staten yder et passende Tilskud og ikke overvælter alle disse Udgifter paa Kommunerne.

Ordføreren (J. Jacobsen): Det synes at fremgaa af de Udtalelser, der er fremsat af Ordførerne for Mindretallene, at de mener, at Flertallet vil Hjælpekassernes Virksomhed til Livs. Det er der slet ikke Tale om; vi ønsker Hjælpekasserne alt muligt godt i deres Virksomhed, og vi underkender ikke den udmærkede Maade, hvorpaa disse Institutioner i Aarens Løb har løst deres Opgaver, som vi haaber, de ogsaa vedblivende vil løse. Det, det drejer sig om, er, hvor stort Statens Bidrag til Løsning af Hjælpekassernes Opgaver skal være. Det blev fastslaaet i den første Lov og har hele Tiden i de Hjælpekasselove, vi har haft, været fastslaaet, at Statens Bidrag skulde være begrænset til et bestemt Beløb. I Hjælpekasseloven af 1913 var det fastsat til 500 000 Kr., nu mener Flertallet, at det kan fastsættes til 1 Million under Hensyn til den Ændring, der siden da er sket i de økonomiske Forhold. Naar Statens Bidrag til Hjælpekassevirksomheden skal være fikseret og begrænset, er det ud fra det Synspunkt, at Staten ingen som helst Indflydelse har paa Hjælpekassernes Virksomhed. Hjælpekasseinstitutionen er i højeste Grad suveræn og kan indrette sig i sin Virksomhed, ganske som den vil. Det fremgaar ogsaa af Diskussionen her, at de forskellige Hjælpekasser har virket i høj Grad for-

skelligt, jeg kan som Eksempel herpaa nævne, at en Kommune som Slagelse i Finansaaret 1921—22 har brugt 27 000 Kr., medens en Kommune som Randers har brugt 221 000 Kr. til Hjælpekassevirksomhed. Det er en saa overordentlig Forskel, at det meget vel begrundes, at Staten fikserer sit Tilskud og overlader til de stedlige Kommunalbestyrelser og Hjælpekasser at bestemme, hvor vidt de saa vil gaa, saaledes at de kommer til at virke under eget Ansvar i enhver Henseende.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Henningsen gentog nu den Udtalelse, han fremsatte, da han forrige Gang havde Ordet, og mente, at den røde Traad i den sociale Lovgivning gennem de senere Aar var netop den, at de paagældende Love skulde suppleres gennem Hjælpekassernes Virksomhed. Det er fuldkommen urigtigt, og det ærede Medlem skylder i enhver Henseende Beviset derfor. Jeg tør paastaa, at det aldrig har været Meningen med Hjælpekasseloven, at den skulde være et saadant Supplement til den sociale Lovgivning. Jeg synes, det ærede Medlem burde kunne enes med mig om, at Meningen med Hjælpekasselovens Bestemmelser, hvad de 55-aarige angaar, er ikke, at man derigennem skal flytte Grænsen for Alderdomsunderstøttelsesydelsen ned til 55 Aar. Det er ikke i Overensstemmelse med Hjælpekasseloven og ikke i Overensstemmelse med den sociale Lovgivning, naar saadant sker. Det ærede Medlem Hr. Bresemann nævnte i denne Forbindelse ogsaa Arbejdsløshedsloven, men naar der fastsættes visse Grænser for Ydelsen af Arbejdsløshedshjælp, er det ikke Meningen gennem Hjælpekasseloven at supplere denne og derved gøre Arbejdsløshedslovens Bestemmelser fuldkommen illusoriske. Det kan blive nødvendigt i et enkelt Tilfælde, under enkelte særlig akutte Forhold, at yde saadanne Personer en Hjælpekasseunderstøttelse, men det bør ikke være en Regel. Naar man i denne Sammenhæng siger: Nu er Dyrtidslovgivningen bortfaldet, er det ganske det samme. Vi har under Krigen vedtaget en Dyrtidslovgivning ud fra den Betragtning, at her trængtes til særlige Lovregler, og naar man da fra Regeringens og den høje Rigsdags Side mener, at nu kan denne Dyrtidslovgivning bortfalde, er det ikke Hjælpekassebestyrelsernes Ret at sidde ude over Landet og erstatte denne Lovgivning med den Forvaltningsform med Hensyn til Hjælpekasserne, som de nu maatte vælge;